

Hoofdstuk 9

De hagel­slag smaakte raar, die ochtend. Emma proefde een korrel op het puntje van haar tong. Ranzige suiker, dacht ze, echt Maldens, bah! Alleen een ramp kon haar nu nog redden. Er zou bijvoorbeeld een storm kunnen komen die Vredenburg verpletterde, met het tuinhuis erbij. Of zijzelf zou kunnen vallen en haar been breken. Of Olga zou een besmettelijke, maar ongevaarlijke, ziekte kunnen krijgen, waardoor ze beslist geen andere kinderen mocht zien.

Nu ze wist waar ze zouden slapen, was het partijtje nog lawaai-geschreeuw-getetter-achtiger dan eerst. Langzaam dronk ze haar akelig zure sinaasappelsap. 'Kom nou', zei de stem in haar hoofd. 'Stel je niet aan. Er is nog niks gebeurd.'

'Er is een heleboel gebeurd' riep Emma verontwaardigd. 'Dafne is nog vervelender dan ik al dacht, we moeten in het tuinhuis slapen, je weet wel hoe Jeroen en Ray daar gaan doen. Schreeuwen, iedereen een slome en een oen noemen met hun keiharde stemmen. Dat is echt afschuwelijk.'

'Dan doe je alsof je dat niet hoort.'

'Ja hoor. Ik ben toevallig hooggevoelig.'

Fragment uit Alma Post & Nynke Mare Talsma,
Emma op de erwt, Lannoo, 2011.
Dit fragment mag enkel gebruikt worden voor
educatieve doeleinden en niet verder worden verspreid.

'Doe dan in ieder geval je best. Zit niet met een hagelslagkorrel te spelen, maar doe wat je doen moet'
'Wat moet ik dan?'

Op dat moment vroeg mama aan haar of ze al een cadeautje wist voor Olga. Als ze niks wist, moesten ze maar een doos plakkaatverf kopen, dat was altijd leuk. Ze zou Emma woensdag bij school opwachten en dan gingen ze samen naar de speelgoedwinkel. En Emma moest opschieten, haar boterham opeten en vertrekken, het was al kwart over acht.

'Ze wil geen verf, ze wil Flonk', mompelde Emma. Maar mama stond bij de deur met Emma's jack en zei alleen maar: 'Hup-hup-hup!'

Op maandag en dinsdag lukte het Emma niet Rianne alleen te spreken, maar woensdag aan het eind van de pauze stopte Rianne, nijdend van tikkertje, bij het hek waartegen Emma leunde. 'Bijna vrijdag!' zei ze stralend. 'Ja,' zei Emma snel. 'Wat is Flonk eigenlijk?'

Rianne sperde haar ogen wijd open, zodat het net blauwglazen poppenogen waren. 'Flonk?'

'Dat speelgoed, waar Dafne het steeds over heeft.'

'Flonx!' Rianne moest erg lachen. 'Haha, Flonk!'

'Maar wat is het?' hield Emma vol.

'Het is hartstikke tof. Je hebt er van alles van. De poppetjes heten Jixie, Trixie, Pixie en Flo. Ik heb thuis Flo. Dafne liegt dat zij ze alle vier heeft, pffff, opschepster. Er zijn kleren voor, maar die zijn onwijs

duur. Je hebt ook andere leuke dingen. Schriften en pennen. Ik geef Olga de pennenset.'

Zodra ze in de klas waren, fluisterde Rianne tegen Dafne. 'Emma weet niet wat Flonx is en ze noemt het Flonk.'

Dafnes lange gezicht met de dunne mond werd één grijs.

'Stomme koe,' fluisterde ze tegen Emma.

Strak staarde Emma op haar sommenschrift. 'Zie je nou hoe moeilijk het is,' fluisterde ze tegen de stem in haar hoofd.

'Niks van aantrekken,' troostte de stem. 'Gewoon aan het werk gaan.'

Dat deed ze. Zonder op te kijken maakte Emma vier rijtjes sommen. Moeilijke sommen met vier cijfers en ook nog een komma erin. Alleen Emma, en natuurlijk Thijs, maakten al zulke sommen. Toen ze klaar was, ging ze naar Jufs tafel met haar schrift, om het te laten nakijken. De eerste twee rijtjes waren goed, maar bij de twee laatste zette Jufs pen tien rode strepen achter elkaar. 'Allemaal fout, doe het maar over!'

'Maar...'

'Kijk hier: 46,30 plus 43,25 daar kan toch nooit 3,05 uitkomen. Dat is toch veel te weinig!'

Tranen sprongen in Emma's ogen toen ze terugliep naar haar tafel. Dafne stak driemaal haar tong uit, waarop nog gele vlekken zichtbaar waren van een zuurtje.

'Gewoon overdoen,' fluisterde Maaike. 'Zo gebeurd.'

'Maar het is niet fout!'

Maaïke legde haar brede hand op Emma's schrift en wees op de tien rode strepen

'Ik heb per ongeluk min gedaan en niet plus. Omdat de eerste twee rijtjes ook minsommen waren. Maar het is niet fout!'

'Júf!' schalde Maaïkes stem meteen

'Na de les', zei juf. 'Eerst rustig rekenen.'

'Ik vraag het voor Emma!' schalde Maaïke weer

'Na de les', zei juf

Emma werd helemaal misselijk. Ze was bang dat ze zou moeten overgeven en niet zou durven vragen om de klas uit te gaan. Ze staaarde naar haar naamkaartje, dat moest je in een houder zetten als je naar de wc was.

Vóór ze gingen tekenen, zei juf. 'Wat was er met Eèèèemma?'

Met een trillende hand legde Emma het schrift voor juf neer. 'Niet fout, maar afgetrokken. Niet opgeteld.'

Jufs hand met de pen hing een hele tijd boven de tien sommen. De anderen roezemoesden met potloden en bij de papierkast. Eindelijk zei juf. 'Je hebt gelijk. Als het aftreksommen waren, had je ze allemaal goed. Maar het zijn geen aftreksommen. Het zijn optelsommen. Je moet kijken wat er staat.'

Jufs hand schreef '*Kijken wat er staat!*' in Emma's schrift. Ik wil dat ze er een krul bij zet, dacht Emma. Het zou allemaal goed zijn als het min was. Haar handen trilden nog steeds van woede. Ze had geen zin in tekenen en maakte een saaie, mislukte tekening van een paard.

'Olga wil Flonx. Ik heb het aan Rianne gevraagd.

Iedereen geeft Flonx.' Emma liep met mama door het winkelcentrum. Je zag de speelgoedwinkel al van verre, door het vrolijke, gele uithangbord met een clown erop. Flonx stond pal achter de ingang. Er was een hele Flonx-kast. De vier figuurtjes zaten in roze doosjes met hun naam erop. Jixie had rood krulhaar en droeg een groene hemdjurk, Trixie had lang, blond haar en droeg een lichtblauwe jurk, Pixie had lang, zwart haar en droeg een roze jurk en Flo had zwart kroeshaar, een donkere huid en een gele tuinbroek. Er waren ook dozen met kleren en kleinere doosjes met kammetjes, krulspelden, kettingen, schoenen. Daar weer onder lagen de dagboekjes, pennensets, puntenslijpers en andere spullen, waar het viertal op stond afgebeeld.

'Wat een rommel', zei mama. 'Zullen we niet iets anders.'

'Nee! Iedereen geeft Flonx!'

'Daarom hoef jij dat toch niet te doen? We wonen hier pas, je moeder is schilderes, je kunt toch wel anders zijn?'

'Nee!'

Emma pakte een verpakking met een paar piepkleine, gele schoentjes erin, voor Flo. Maar had Olga Flo wel? Dat had ze niet gevraagd. Een set roze krulspelden dan?

'Dit wil ik geven.'

'Echt, Emma, het is rotzooi.'

'Deze krulspelden wil ik geven!'

'Dat is één keer leuk en ze is in drie dagen de helft kwijt' Mama pakte een schetsboek, waarop de vier Flonxen stonden afgebeeld 'Hier heeft ze wat aan Een schetsboek kan je altijd gebruiken'

'Stom!'

'Het is niet stom Het is minder stom dan al die plastic rommel' Mama liep met het schetsboek naar de kassa 'We gaan snel naar huis', zei ze tegen Emma 'Je bent overprikkeld en we moeten ook nog weg straks'

Het grote meisje bij de kassa maakte een mooie strik op het pakje

'Jij gaat zeker naar een feestje!' zei ze tegen Emma

'Hm'

'Leuk!'

'Het is helemaal niet leuk!' zei Emma

Het meisje keek verbaasd Daarna begon mama een zeurgesprek met het meisje, waarin stomme woorden als *overprikkeld* en *net nieuw op school* voorkwamen Emma's hoofdhuid begon te kriebelen Buiten trapte ze tegen mama's fiets, tegen een paaltje en drie keer tegen een muurtje waar ze langs liepen

'Alles is je te veel', zei mama 'We gaan thuis even uitrusten en dan naar het restaurant Herman heeft gevraagd of we in het restaurant komen eten'

Wat was dat nou weer?

Ineens leek het alsof Emma overal op haar armen met kleine speldjes gestoken werd Haar nek gloeide en haar oog begon te knippen 'Dat wil ik niet!'

Emma stampte op de vloer. Hoe kon mama zo iets afspreken, terwijl ze wist dat Emma toch al diepongelukkig was door alles De sommen, de stomme opmerkingen van Dafne, en vooral het partijtje! Tranen kwamen in haar ogen Waarom deed mama zo iets! Terwijl ze maar één kind had! En haar kind maar één ouder had! Als je wist dat je kind het afschuwelijk vond om zaterdag naar een partijtje te gaan, dan ging je toch niet zogenaamd leuk in een restaurant afspreken! En zeker niet bij Herman, die natuurlijk boos was op Emma vanwege de vieze handdoeken! Maar dat laatste wist mama niet

'Het is gemeen!' hilde Emma 'Het is niet eerlijk en ontzettend gemeen!'

Terwijl ze hard huilend het winkelcentrum uitliep, mama met de fiets aan de hand achter haar, dacht ze koortsachtig na Ze zou weg moeten lopen Een moeder die zo iets deed, terwijl ze toch al geen vader had, daar kon ze niet bij blijven Heel alleen zou ze weglopen, tot haar voeten doodmoe waren en er eindelijk iemand kwam om haar te helpen

Emma lag met haar hoofd op de keukentafel. Mama hield haar een rood pilletje voor 'Het is heel onschuldig, je wordt er rustig van Valeriaan'

Stijf klemde Emma haar lippen op elkaar

De keuken leek op iets heel anders Een ruimtecapsule misschien Iets waar je niet uit kon Buiten scheen de zon

op het grasveld. Juist nu ze uit eten moest van mama had ze ontzettende zin om aan haar boomhut te beginnen. 'Maak het niet zo moeilijk!' zuchtte mama. 'Herman heeft ons uitgenodigd. Dat is toch aardig!' 'Ga dan alleen.' Emma staarde naar mama's hand die het rode pilletje in het potje terugdeed. Gelukkig, mama gaf het op. Maar mama's stem gaf het niet op. 'Je gaat nu naar boven,' zei die. 'Je kamt je haar, je wast je handen en je trekt een schoon T-shirt aan.' 'Maar...' 'Ik moet nog de namenlijst van mijn schilderijen printen voor Herman. Als ik dat af heb, verwacht ik dat jij ook klaar staat.' Mama draaide zich om en liep naar de computer in de hoek van de woonkamer. 'Maar...' deze keer klonk Emma's stem heel anders. Huilerig. Er kwamen ook al tranen in haar ogen. 'Stop je hoofd onder de kraan en houd op met huilen,' zei mama boos.

Toen huilde Emma helemaal. Ze stampte hard huilend de trap op en viel op haar bed met haar hoofd tegen het lieve, goedige gezichtje van Pleun. 'Ik wou dat hotel-restaurant De Rode Leeuw instortte,' snikte Emma. 'Ik wil niet eten en niet naar Herman, die boos op me is.' Pleun zei niets, maar zijn handje sloot precies rond haar vinger, het leek net alsof hij haar vinger vastpakte. Een hele tijd bleef Emma zo liggen, terwijl tranen op Pleuns rode shirt stroomden. Toen hoorde ze mama beneden haar stoel verschuiven en even later klonk het ratelende geluid van de printer. Snel legde Emma Pleun lekker in haar bed, met zijn hoofd op het kussen, ze trok het bovenste T-shirt van de stapel aan, zette de kraan in de badkamer wijd open, hield haar gezicht eronder en haar handen, droogde alles half af met de handdoek en vergat expres haar haren te kammen.